

A kiráylányok cipői

Volt egyszer egy király, volt három lánya. És ennek a három lánynak mindennap vadonatúj cipőt kellett csinálni. A király nem tudta mire vélni, hol szaggatják el a cipőjüket. Kihirdette az egész országban, ha ezt valaki meg tudja mondani, neki adja fele királyságát és az egyik lányát. Jelentkeztek hercegek, grófok, gazdagok, szegények igen sokan, de egyik se tudta megfejtetni a titkot, mert mikor a lányok készülődni kezdtek, valami álmodot eresztettek rájuk és elaludtak. Hát nem nyerte el jutalmát egyik sem, mert nem tudták megmondani, hogy hol és merre járnak a lányok, hol szaggatják el a cipőjüket.

Abban az országban élt egy szegény kanászbojtár, jelentkezett a királynál. Nem volt egyebe, csak egy gubája meg valami kis ruházata. Odafeküdt a kiráylányok ajtaja elé, de mindig benézett a kulcslukon, hogy mit cselekszenek. Mikor látta, hogy jön valamelyikük, hogy megnézzze, mi van vele, belebújt a gubába és horkolt, mintha mélyen aludna.

Mikor aztán visszament a kiráylány, a testvérei megkérdezték tőle, mit csinál a kiskanász, azt mondta, hogy készülődhetünk, mert aluszik.

Mikor aztán elkezdtek készülődni, a kiskanász megleste a kulcslukon, hogy mit csinálnak.

Készülődtek, öltöztek. Mikor fölkészültek, fölöltöztek, elővettek egy skatulyát, amiben valami kenőcs volt, avval bekenték magukat, kinyitották az ablakot és elmentek.

A kiskanász is bekente magát abból a skatulyából, hogy kövesse őket. Mikor fölállt az ablakpárkányra, azt mondta:

- Uccu gubám utánuk, ne maradjunk el tőlük!

Először egy rézerdőbe értek. A rézerdő közepén volt egy kút, abban rézszínű víz, réz sudárfa, rézgém meg rézvödör is volt. Leszálltak, ittak a vízből, aztán fölszálltak és mentek tovább. A kiskanász odaért a rézkúthoz, ivott és megmosakodott, ment utánuk. A kisebbik lány azt mondta, mikor a kiskanász a kútra szállt:

- Nénéim, valaki jár utánunk, mert zörren az erdő.

A két idősebbik azt válaszolta erre:

- Ne beszélj ilyen ostobaságot! Hisz itt még a madár se jár!

A kiskanász követte őket.

Utána következett az ezüsterdő. Annak az ezüsterdőnek a közepében volt egy ezüstkút, benne ezüstszerű víz, ezüst sudárfa, még a vödör is, meg minden odavaló ezüst volt. Arra is leszálltak, ittak és megmosakodtak, aztán továbbmentek.

A kiskanász szintén leszállt, ivott és megmosakodott, ment utánuk.

A kisebbik lány megint azt mondta, mikor a kiskanász a kútra szállt:

- Nénéim, zörrent az erdő.

Akkor már fenyegetőztek, hallgasson, mert elverik.

Megint elindultak, és beértek az aranyerdőbe. Annak az aranyerdőnek a közepén volt egy aranykút, aranszínű víz volt a kútban, és arany minden. Leszálltak, ittak, megmosakodtak és továbbmentek. És a kiskanász is leszállt, ivott, megmosakodott, ment utánuk.

Odaértek egy nagy várhoz. A kapuját bezárták, ott vártak a lányok, és a kiskanász akkorra odaért. Jött a kapus és beeresztette őket. A kiskanász belopózott velük.

Abban a várban volt egy nagyszerű táncterem, odamentek föl a lányok, és ott nekiálltak mulatni, míg a cipők el nem szakadtak. Mikor a cipők elszakadtak, bedobták a pad alá, ahol a kiskanász rejtőzött. Összeszedte őket, és betette a tarisznyájába. Aztán enni kezdtek. Az idősebbik lány leejtette a villáját. Fogta a kiskanász, betette a tarisznyába. A középső lány meg a kését ejtette le. Azt is a tarisznyába tette. Egyszer csak elkezdtek készülődni, és útnak indultak hazafelé. A kiskanász hamarost kisurrant utánuk.

Először az aranyerdőbe értek. Ott megint leszálltak a kútra inni és mosakodni. A kiskanász

is leszállt, ivott, megmosakodott, és levette a vödört, beletette a tarisznyájába, letört egy aranyágot, és követte őket.

Onnan az ezüsterdőbe értek. Ott is leszálltak a kútra, ittak, megmosakodtak és továbbindultak a lányok. A kiskanász is leszállt, ivott, megmosakodott, levette a vödört, letört egy ezüstágot, beletette a tarisznyájába.

Azután a rézerdőbe értek, leszálltak, ittak, megmosakodtak és akkor fölszálltak. De akkor már a kiskanász igen sietett, mikor újból leszállt, nem volt messze hozzájuk. Levette a vödört meg egy rézágot tört, beletette a tarisznyájába.

És megint mondta a legkisebbik:

- Nénéim, valaki jár utánunk, mert zörrent az erdő.

A nénejei nem hittek neki, és jól elverték.

A kiskanász úgy iparkodott, hogy mikor ezek beérnek, ő már az ajtóban fekdjék. Úgy is lett. Belebújít a gubába, nagyon horkolt, mintha tudja isten, mennyire aludna. Kiment az idősebbik lány megnézni, hogy ott van-e a kiskanász. Ott volt és aludt.

- Na - mondta, mikor bement - ezzel sem lesz gondunk, mint a többivel.

Másnap reggel a lányok mentek az apjukhoz, és megint mondták neki: - Kegyelmes apánk, királyunk csináltassál nekünk cipőt, mert elszakadt.

És akkor a király elküldte az inast a kiskanászáért. A kiskanász még akkor is ott feküdt az ajtóban, a tarisznyán volt a feje.

- Hivat őfelsége, a király. Menj hozzá számadásra!

Hamar fölkel, fölkapta a gubáját, a tarisznyát a nyakába akasztotta. És mikor a király elé ért, kiszedte a tarisznya fenekéről a cipőket, s megmutatta az idősebb lányét, a középsőét, meg a legkisebbét.

- Hogyan szaggatták össze?

- Messze-messze, az Óperenciás-tengeren túl van egy nagy kastély, abban a kastélyban van egy nagy táncterem, minden éjjel odajárnak a lányok táncolni és mulatni. Addig táncolnak, míg a cipők el nem szakadnak. - És kivette az idősebb lány villáját, meg a középső kését, és kirakta a vödröket és az ágakat is sorba.

- Na, hát kiskanász, mert most már mindenről megbizonyosodtam, ígéretemet teljesítem. Válassz a három lányom közül!

A legkisebbiket választotta. Csináltattak neki szép ruhát, mindent és megtartották a lakodalmat.

Azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak.